

Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat Henk Veurink centraal.

Na zijn opkomst op 9 september 1948 in de Saxen Weimarkazerne werd Henk ingedeeld bij 4-6-8 R.I. en ontving hij een tropenopleiding van een half jaar. Op 11 februari 1949 werden de soldaten ingescheept op de Kota Inten. "Dat was me een boottocht, nog nooit had ik de zee van zo dichtbij gezien. Gelukkig kreeg ik geen last van zeeziekte, maar veel van mijn makkers wel", aldus Veurink. Het einddoel van de reis was Oost-Java. In Soerabaja werden ze ontscheept. De baroes (nieuwelingen) waar Veurink toe behoorde waren zo'n beetje de laatste dienstplichtigen die nog naar Indië werden uitgezonden. Hun taak was het aflossen van de Grenadiers die naar huis gingen. De Tweede Politionele Actie was al voorbij, maar de strijd nog niet. In de laatste maanden voor de soevereiniteitsoverdracht in december 1949 zouden nog heel wat soldaten sneuvelen. Drie dagen na aankomst kwamen Veurink en de andere militairen in een zeer onrustig gebied in de buurt van Madioen, waar meteen al twee soldaten werden gedood. Veurink en zijn maten moesten naar Paré, voor de bewaking van een suikerplantage met suikerfabriek. Op die fabriek werd hard gewerkt om de zaak draaiende te houden. De plaatselijke bevolking zette zich hier sterk voor in, omdat de fabrikant een geliefd persoon was. De militairen werden nogal eens verplaats, maar kwamen tenslotte toch weer in Madioen terecht waar ze deelnamen aan een zesdaagse actie. Op een gegeven moment zaten ze met dertig man ingesloten tussen zo'n 2000 man van de TNI, het Indonesische leger. Dit was bij de kali Brantas, een woest stromende rivier. Twee soldaten waren gewond en moesten over de rivier worden gebracht. Terwijl Henk Veurink met zijn bren zogenoemd storingsvuur gaf, ging een andere soldaat met een touw om zijn middel zwemmend over de kali. Er werd vervolgens een prauwvaarder opgescharreld, die als een soort veerman alle soldaten heeft overgezet naar de veilige overkant. Met behulp van een tentzeil en bamboestokken werd een provisorische brancard gemaakt voor de gewonden. Daarna moesten ze nog wel 25 kilometer met die brancards lopen. Ze kwamen terecht bij het Ngebelmeer, dat een doorsnee heeft van twee kilometer. Dat meer, dat boven in de bergen ligt, bevloeit de rijstvelden van Oost-Java. De soldaten kregen daar het toezicht over een paar honderd koelies (inlandse arbeiders), die een toevoerkanaal moesten herstellen dat nog hoger uit de bergen kwam. Verscheidene overplaatsingen volgden, waardoor Veurink op een gegeven moment als een soort 'beveiligingsbeambte' meereisde met de trein van Soerabaja naar Batavia. De trein vervoerde veel chinezen en KNIL-soldaten. Er zaten twee locomotieven voor, die met hout werden gestookt. Er werd in Semarang overnacht, waarna de terugreis werd gemaakt per KPM-boot. Eén van de dingen die veel indruk op Henk Veurink hebben gemaakt is een aardbeving, die ongeveer tien minuten duurde. "De auto's zwalkten over de straat, het leek wel of de chauffeurs dronken waren. Kranen bij de haven zwiepten alle kanten op", aldus Veurink. Omdat men bang was voor een vloedgolf moesten ze maken dat ze uit de buurt van de haven kwamen. De overdracht van Indië heeft Veurink nog meegemaakt. Samen met de vroegere vijand, de TNI, moesten de Nederlandse soldaten paradelopen in Soerabaja. Veurink ging daarna terug naar Holland met de Zuiderkruis. Op 9 oktober 1950 arriveerde hij in Rotterdam.